

A.Rikveilis - Nekāda 1940. gada te nebūs; mums tagad ir sava kara māksla

Sargs.lv

Agresorvalstij krievijai, lolojot cerības par impērijas atjaunošanu, ir laiks saprast – Latvija un tās iedzīvotāji vairs nepieļaus 1940. gada skarbo mācību, kad agresorvalsts karaspēks mūsu valstī tika ielaists bez pretestības. Gan okupācijas laikā pieredzētās svešās varas zvērības, gan krievijas nesenie kara noziegumi Ukrainā ir pārliecinājuši Latvijas sabiedrību nežēlīgi pretoties jebkuram iebrukumam. Turklāt, domājot par iespējamu krievijas agresiju, Latvija ir izstrādājusi savu kara mākslu, kuru, cerams, nekad nebūs jāpielieto. Šādi, runājot par pēdējā laika arvien skaļākajiem brīdinājumiem par iespējamu krievijas agresīvo darbību paplašināšanu NATO valstu virzienā, portāla “Sargs.lv” raidierakstā “Droši ir zināt” sacīja Aizsardzības ministrijas valsts sekretārs Airis Rikveilis.

Viņš skaidroja, ka Latvija kopš neatkarības atjaunošanas dzīvojusi pastāvīgā krievijas draudu ēnā. Tās asiņainais un diktatoriskais režīms allaž ir bijis lielākais drauds gan Latvijas valstiskumam, gan sabiedrībai kopumā.

Kā atzina valsts sekretārs, lai saprastu, kā visefektīvāk stāties pretī iespējamai krievijas agresijai, Nacionālie bruņotie spēki kopš neatkarības atgūšanas rūpīgi analizējuši mācības no ikviena konflikta, kurā bijusi iesaistīta krievija.

“Mēs lieliski zinām, kā karo krievija. Mēs šo jautājumu esam izpētījuši līdz kaulam,” sacīja A. Rikveilis.

Eksperts uzsvēra, ka, lai pakļautu savu pretinieku, krievija maksimāli izmantos psiholoģiskās karadarbības līdzekļus, izvēršot dažāda līmeņa operācijas, lai salauztu pretinieka gribu pretoties un iegaltotu domu, ka jebkura pretošanās ir bezjēdzīga.

Šādu operāciju izpausmes jau šobrīd ir vērojamas sociālajos tīklos, kur anonīmi un atklāti krievijai simpatizējoši lietotāji kā vienu no galvenajiem argumentiem min krievijas bruņoto spēku skaitlisko

pārspēku, tādējādi mēģinot pierādīt, ka konflikta iznākums būs izšķirts vēl pirms tā sākuma.

Šādu un līdzīgu naratīvu izplatīšana ir tiešās Kremļa interesēs, lai salauztu upura apziņu, to iebiedētu un liktu padoties vēl pirms cīņas. Taču nesenā krievijas militārā avantūra Ukrainā pierādīja, ka gan ģeogrāfiski, gan iedzīvotāju skaita ziņā mazāka, taču demokrātiski vadīta valsts var efektīvi pretoties agresoram.

“Ukrainas piemērs skaidri demonstrē, ka mūsu nosacīto skaitlisko mazākumu uzreiz nevajag uztvert kā garantētu iznākumu iespējamā militārā konfliktā. [...] Demokrātijās vienmēr valda mazliet skeptiska attieksme pret to, kā mēs varēsim un spēsim kaut ko izdarīt pret pārspēku, bet tieši demokrātijas vienmēr cīnās vislabāk, jo īpaši tad, kad tās piedzīvo visgrūtākos periodus vai kad liekas, ka nekas cits vairs nav iespējams,” sacīja A. Rikveilis.

Otrkārt, Aizsardzības ministrijas valsts sekretārs atgādināja, ka Latvija ir NATO dalībvalsts un iespējamā konflikta gadījumā ar krieviju līdztekus sabiedroto spēku atbalstam būs pieejama arī alianses pārapgādes sistēma, kurai ātruma un efektivitātes ziņā šobrīd pasaulē nav alternatīvas.

Treškārt, cīnīties pret šķietami lielāku agresoru Latvijas sabiedrībai liek gan vēsturiskā atmiņa, gan okupantu pastrādātās zvērības Ukrainā.

“Mēs kaimiņos šai asiņainajai valstij dzīvojam gadu desmitiem un simtiem gadu. Mēs skaidri zinām, ko no viņiem gaidīt. Mēs zinām, cik bezvērtīgs viņu acīs ir jebkurš cilvēks, kuru viņi met uzbrukumos. Mums pret to ir izstrādāta sava kara māksla, ko esam sekmīgi apguvuši. To varēs redzēt brīdī, ja tā būs jāpielieto, taču, nedod Dievs, lai tas būtu jādara. Taču es esmu pilnīgi pārliecināts, ka gadījumā, ja situācija to prasīs, tā strādās,” sacīja A. Rikveilis.

Viņš arī uzsvēra, ka tic Latvijas sabiedrībai un zina, ka lielākā daļa ies un cīnīsies par saviem tuvajiem, mājām un valsti.

“Krieviem ir jāsaprot – nekāda 1940. gada te nebūs! Mēs cīnīsimies kaut vai tāpēc, ka zinām un redzam to, ko viņi dara ar cilvēkiem Ukrainas okupētajās teritorijās,” viņš teica.

Savukārt Latvijas iedzīvotājiem A. Rikveilis ieteica rūpīgi sekot līdzi savas informatīvās telpas higiēnai, nepaļaujoties sociālajos tīklos izvērstajām psiholoģiskās un informatīvās ietekmes operācijām, kurās ar šķietami ticamu publikāciju starpniecību ienaidnieks cenšas graut sabiedrības morāli un sēt haosu, tostarp pastiprinot vēstījumus par gatavošanos tālākai konflikta eskalācijai ar Rietumvalstīm.

Viņš sabiedrībai ieteica raudzīties uz visām krievijas darbībām kā uz maniaka mēģinājumiem visiem līdzekļiem sabojāt dzīvi saviem kaimiņiem.

“Maniaka vēlme ir mainīt mūsu dzīves veidu. Tieši tāpēc maniaks mūs visus mēģina iebiedēt. Viņš cer, ka mēs, pirmkārt, baidīsimies, ka iesim pa ielu, ik reizi atskatoties pār plecu, ka viņa dēļ mainīsim savu uzvedību. Viņš cer, ka šādi nonāksim panikas stāvoklī, pieņemsim neracionālus lēmumus un iegriezīsim haosa spirāli. Viņš cer, ka ļausimies panikai, skriesim uz veikaliem, izpirksim preces, ņemsim ārā naudu no banku kontiem, pastiprināti pirsim degvielu un pat sēdīsimies mašīnās, lai kaut kur bezmērķīgi dotos. Tas ir viens no krievijas propagandas un psiholoģisko operāciju mērķiem. Tāpēc mums šī informācijas plūsma jāuzņem absolūti stoiskā mierā, saprotot, ka nekas no tā visa nenotiks,” uzsvēra valsts sekretārs.

Vienlaikus viņš uzsvēra, ka ikvienam sabiedrības loceklim jārūpējas par savu individuālo un sabiedrības kolektīvo noturību, sagatavojot ne tikai 72 stundu somu, bet arī veidojot nepieciešamās rezerves, lai spētu pārlaist ne vien dabas katastrofas un tehnogēnās krīzes, bet būtu gatavs arī drošības apdraudējuma situācijām.

Viņš norādīja, ka aizvadītajos gados dienesti un valsts pārvaldes sistēma ik gadu pilnveidojusi rīcības procedūras ārkārtas situāciju gadījumos. Tādēļ, ja kādam rodas šaubas par to, ko šādā situācijā darīt, tas tiks skaidri pateikts brīdī, kad tas būs nepieciešams.

“Tiem, kuriem ir pienākumi pret valsti un sabiedrību, primāri jānododas pildīt savus pienākumus darba vai dienesta vietās. Tiem, kuri nezina, ko darīt, jāpaļaujas tikai un vienīgi uz oficiālu valsts avotu sniegto informāciju. Šādu avotu Latvijas Republikā nav nemaz tik daudz. Primāri tie ir Krīzes vadības centrs, Aizsardzības ministrija un attiecīgās valsts amatpersonas, kurām likums uzdevis sniegt konkrētus paziņojumus,” skaidroja A. Rikveilis.

“Tie, kuri nezina, ko darīt, lai ieslēdz radio un klausās, kādas rekomendācijas un uzdevumus dod leģitīmās valsts varas struktūras. Nevienā citā, lai ar kādu politisku lozungu viņš nāktu vai kādā formā neietērptos, Latvijas iedzīvotājiem nav jāklausās,”
uzsvēra Aizsardzības ministrijas valsts sekretārs.

Pilnu sarunas ierakstu ar A. Rikveili raidierakstā “Droši ir zināt” skatieties šeit:

<https://www.sargs.lv/lv/viedoklis/2026-09-25/rikveilis-nekada-1940-gada-te-nebus-mums-tagad-ir-sava-kara-maksla>